

הזכייה הגדולה

בקיץ כל הילדות נסעו לחו"ל ורק דניאל לא. היא החליטה למלא כל הגרלה או מבצע שהובילו אל הפרס הגדול - טיסה לחו"ל. ההתמדה הוכיחה את עצמה ובסוף היא זכתה בטיסה ב... כדור פורח

באותו ערב היא נסעה עם אבא שלה ופגשה את הצלמת **אביבה אבן-זהר** שהראתה לה תמונות מטיסה לכדור פורח בתורכיה. בשמיים נראו הרבה כדורים צבעוניים, ודניאל הגיעה הביתה כולה נסערת והחליטה שהיא מאוד רוצה לטוס בכדור פורח. בתור אמא פחדנית, שאפילו על קורקינט לא נותנת לה לנסוע, אמרתי לה שאני לא בטוחה שיש כדורים פורחים בארץ.

בשיחה עם "ימים מופלאים", אתר החוויות שממנו קיבלה דניאל את הזכייה בתחרות הבדיחות הם הבינו שהפרס לא כל כך מתאים לילדה בת שמונה, אבל הציעו לה בנדיבות להחליף אותו בכל פרס אחר שבו תחפוץ. בין האטרקציות השונות שהציע אתר החברה היתה גם טיסה בכדור פורח. "הנה", אמרה דניאל, "אני לא יכולה לטוס לחו"ל, אז אטוס בכדור פורח". בשיחה מוקדמת עם **אלמוג אמיר**, הבעלים והטייס של הכדור הפורח ומייסד חברת "לגעת בשמיים", התברר שזה לא כל כך פשוט. את הטיסה עושים בעונה הזו של השנה רק מאזור מושב מולדת שבגלגוע ועולים לאוויר לפני שש בבוקר. וזה אומר שבסביבות שלוש וחצי לפנות בוקר צריך לצאת לדרך, דבר שברור שאני לא יכולה לעשות עם דניאל ועם התינוקת.

מצב הרוח בשמיים

אבא של דניאל שמע על הרעיון ולמרות שבדרך כלל הוא מתלהב מדברים כאלה, הנסיעה בלילה לא נשמעה לו. אז ביקשתי מאביבה הצלמת שתצטרף לטיסה, היא הרי כבר טסה בכדור פורח בתורכיה והיא זו שהלחיבה את דניאל לכל הסיפור מלכתחילה. לשמחתי אביבה הסכימה וכך, בתיאום זריז, הן קבעו להיפגש בליל יום שישי. הערתי את דניאל בשלוש לפנות בוקר, והתחלתי להרגיש חרדה נוראית: מה בעצם אני יודעת על כדור פורח? האם זה מסוכן?

דניאל התלבשה בזריזות ובהתלהבות והיתה מוכנה כשאביבה התייצבה בשלוש וחצי בבוקר. שתיהן נבלעו בחושך ששרר בחוץ לתוך הג'יפ הלבן של אביבה. הנסיעה בחשיכה המוחלטת הרשימה מאוד את דניאל, שגילתה שבאזור הבייליים של הרצליה פיתוח יש חיים תוססים בשעות שבהן היא מפקת פיהוק גדול ומסתובבת מצד לצד באמצע החלום. בסביבות חמש בבוקר הגיעו השתיים למושב מולדת. הכדור כבר היה פרוש על גבי בד גדול כדי שלא ייקרע על הקרקע ולא ייפגע מקוצים. שתיהן קיבלו הסבר קצר על הטיסה בכדור פורח וצפו בניפוחו.

מבחינה סטטיסטית מתברר שכדור פורח נחשב לאחד מכלי הטיס הבטוחים שיש, וגילינו גם שיש רק שלושה כדורים פורחים בכל הארץ. הכדור הפורח מתרומם באמצעות אוויר חם, השואף בשל דחיסותו הנמוכה לעלות למעלה ולכן

חופש הגדול האחרון כל הבנות מהכיתה של **דניאל** טסו לחו"ל. כל הבנות ורק דניאל לא. מדי פעם הסתכלה הילדה בעיניים כמהות במודעות שמוכרות טיסה לחו"ל וניסתה לשכנע אותנו שיש טיסה לתורכיה או ליוון במחיר מציאה. אבא של דניאל הסביר לה שמחיר הטיסה הוא חלק קטן ממחיר נסיעה לחו"ל, וצריך לקחת בחשבון הוצאות על מלון, אוכל ובייליים. אבל הילדה ביקשה לטוס, לטוס אפילו לכמה שעות - ולחזור. "רק כדי שגם אני אראה מה זה חוץ לארץ", ביקשה בתחנונים. סיפרתי לה שאת הטיסה הראשונה שלי עשיתי רק בגיל עשרים, אחרי שחסכתי כסף במשך זמן רב, אבל אני יודעת שזה לא היה משכנע. לפעמים אני חושבת שדווקא חוסר היכולת שלי לספק לה אטרקציות וקייטנות בקיץ הוא זה שגורם לה כל כך לשמוח לחזור לבית ספר בסוף החופש הגדול. כל החברות של דניאל היו בקייטנה במשך חודש אחד ואחרי הקייטנה טסו לחו"ל. והחיים ללא חברות, במיוחד כשאת בת שמונה וחצי, לא כל כך קלים מתברר.

בזכות פולניה נמוכה

אבל דניאל לא מתייאשת בקלות, והיא החליטה שהיא תטוס ויהי מה. היא מילאה את כל המבצעים וההגרלות באינטרנט, וחלמה על כך שמודיעים לה שהיא היא הזוכה המאושרת. אני ממרומי שנותי וקשישותי ניסיתי להגיד לה שאני לא מאמינה שהיא תזכה ושיש הרבה מאוד משתתפים בכל תחרות, אבל בכל זאת עזרתי לה שוב ושוב למלא טופס זה או אחר של מבצע או הגרלה.

באחד המבצעים התבקשה דניאל לכתוב בדיחה על פולניות. היא מילאה: "מה זו פולניה נמוכה? חצי צרה" - בדיחה שפעם שמענו ממישהו שעובד ברדיו. במקום אחר היא כתבה מה היא רוצה להיות כשתהיה גדולה. היא מילאה את מצעדי השירים בכל רשתות הרדיו, ואני, ליבי נחמץ מהרצון שלה מול הידיעה שרוב הסיכויים שהיא לא תזכה ותתאכזב מאוד.

יום אחד קיבלתי הודעה במייל מחברת "עוף טוב" שמחפשים אותנו. הכותרת של המייל היתה "פסטרמה. מה פסטרמה?". בחיים לא אכלתי פסטרמה, אני בכלל צמחונית ולכן אפילו לא פתחתי את המייל. אבל בחברה התעקשו ושלחו את המייל הזה שוב ושוב, עד שלבסוף פתחתי אותו וגיליתי: דניאל זכתה במבצע הפסטרמה במקום השני בבדיחות על הפולניות.

"במה זכית?", שאלה דניאל בעיניים נוצצות, אבל חלפו עוד כשלושה שבועות עד שהיא קיבלה הביתה את הפרס - תבילה ארוזה ויפה שבה זיכוי לארוחת גורמה עם שף הכוללת סיור בשוק בירושלים. החיוך שלה קצת התעקס.

דניאל והכדור הפורח

משקלו קל יותר מאוויר קר. הפרש הטמפרטורה שבין האוויר שבתוך המעטפת לבין האוויר שמחוץ לה הוא הגורם לכדור לטפס למעלה. הטיסות מתקיימות לרוב בשעות הבוקר המוקדמות עם הזריחה, מכיוון שפעילותו של כדור פורח תלויה במזג אוויר נוח ובעיקר במצב הרוח. בטרם ההמראה נבדק כיוון הרוח ומתבצע תכנון טיסה.

"אני לא מאמינה שזה קורה לי"

הכדור התמלא באוויר ומדי פעם נראתה בו הלהבה הגלויה מהמבערים. דניאל בשלב הזה קיבלה רגליים קרות ואמרה שהיא לא עולה לכדור הפורח. היא העירה אותי בטלפון פעמיים אבל מכיוון שהייתי כל כך עייפה לא קלטתי מה היא רוצה. אביבה, לעומת זאת, שמרה על קור רוח ואמרה לה שאם הן הגיעו עד לשם הן גם יטוסו (וטוב שכך, כי אם היא היתה איתי, בטוח הייתי מוותרת לה).

וכך נכנסו השתיים לתוך סל שיש בו מקום לחמישה אנשים, אלמוג נתן להם כובעי בוקרים כדי שלא ירגישו את חום הלהבה. דניאל כיסתה את פניה בידיה ומלמלה שוב ושוב "אני לא מאמינה שזה קורה לי, אני לא מאמינה שזה קורה לי". הכדור התחיל לעלות לשמיים ולרחף עם כיוון הרוח, תחושה שלא דומה לשום דבר אחר. אביבה הציעה בעדינות לדניאל להציץ וליהנות מהנוף, ודניאל הסירה את ידיה וצעקה "אני טסה בכדור פורח, אני באמת טסה בכדור פורח, זה קורה לי". מהכדור הפורח הנוף הפרוש נראה יפהפה, רווי מרבדים של צבעוניות קסומה. מעל מולדת הן ראו משפחה של נמיות, השקיפו על רמת שבגג שלה יש פתחים, ראו תרנגולות חופשיות בלול, ואפילו רוכב אופניים חרוץ שדיווח בין השבילים בשעת בוקר מוקדמת ונראה כמו בובת משחק מיניאטורית.

הטיסה נמשכה כארבעים דקות, ובמהלכה נשמר קשר עם צוות הקרקע שמלווה את הכדור הפורח. לקראת הנחיתה, אחרי שהטייס מנחית את הכדור, משלשלים ממנו חבל לצוות הקרקע שמוריד את הכדור הפורח בעדינות ומושך אותו כלפי מטה. כשהסל נוגע בקרקע עוזרים לטסים לצאת.

בתום הטיסה, כמו שמקובל בכל העולם, מוגשת שמפניה קרה. זה קצת הצחיק את בתי בת השמונה, ואביבה אמרה שאם שותים לא נוהגים ומכיוון שהיא הנהגת - השמפניה נשארה על המגש. הטיסה מיועדת לילדים החל מגיל שבע ומעלה ולנשים בהריון אסור לטוס. מחיר התענוג הוא לא בשמיים - כאלף שקלים לטיסה של ילד וקצת יותר למבוגר. זה בטח הרבה פחות ממחירה של טיסה לחר"ל.

דניאל חזרה מהטיסה מאושרת גם כי היא התגברה על הפחד הראשוני וגם כי זו היתה עבודה חוויה של פעם בחיים. זו חוויה שילד יכול לחבק ולהתענג עליה למשך שנים.

ביום הראשון ללימודים, כששאלו את הילדים מה הם עשו בחופש הגדול, כולם סיפרו שהם היו בחר"ל, ודניאל סיפרה שגם היא טסה - בכדור פורח. היא טסה בזכות התושיה שלה והחלום שלה שהיא הרזיחה בזכות עצמה, בזכות זה שהיא החליטה שהיא תטוס בחופש הגדול.

אם יש לכן חוויות כאמהות חדי-הודיות שתרוצו לחלוק עימנו, אתן מוזמנות לכתוב לי לדוא"ל: ms1932@zahav.net.il